Ч. 236. Пятниця 19 жовтня (1 падолиста) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Новий угорский парлямент. — З Сербії.)

Подорож др. Кербера до Пешту і Ґеделє не перестає бути предметом дневникарских обговорів. Впевняють, що розмова дра Кербера з угорским міністром-президентом „була довірочною і дуже приязною виміною гадок про біжучі економічні питаня“. З висліду сеї розмови керманичів двох з'єдинених держав можна сподівати ся, що небавом зачнуть ся між ними переспрaви про спільну автономічну митову тарифу. — Як ми вже доносили відбула ся в понеділок пополудни австрийска рада міністрів. Сим разом відбула ся рада в домі недужого міністра оборони краєвої, щоби і єму дати спромогу, взяти в ній участь. З одного боку запевняють, що на дневнім порядку не було ніякого політичного питаня і що ся рада міністрів заступила лише місце конференциї міністрів, яка звичайно відбуває ся що суботи, а сим разом мусіла відпасти за для подорожи міністра-президента до Пешту. З другого однак боку приписують сій раді міністрів незвичайну вагу. Лучать її з політичним положенєм, котрому надають з виразним наміром характер кризи. Особливо особа міністра дра Резека є предметом тих вістий про міністерску кризу. Вправді і сї жерела додають заразом, що уступленє дра Резека ще не є певне, але можна єго супротив щораз нових трудностий сподівати ся кождого часу. З урядового боку однак заперечують рішучо всї ті поголоски. Так н. пр. Montagspresse пише: „Хоч міністрови Резекови з пасивної політики невдоволеня, яку ческий клюб веде від початку осінної сесиї, можуть пасувати ся деякі трудности щодо єго становища, однак сї трудности, як нас запевняють, не є такі, щоби могли єго дальшу участь в правительстві поважно загрозити. Не можна отже тут говорити про кризу“. До того додає також Vaterland, що один ческий провідник політичний назвав вісти про уступленє дра Резека „нїсенїтницею“.

Сойм угорский зібрав ся в комплеті. В палатї маґнатів іменований президентом бар. Чакі, а палатї послів проводить до часу вибору президент по старшильстві 76-лїтний Фабіні. Мовою троновою відкрито засїданя обох палат. — По переведеню 25 тїснїйших виборів, склад палати послів цифрово представляє ся так: Лїберали мають 277 послів, делеґация хорватска 40, Кошутівцї 82, сторонництво Уґрона 11, католицкі людовцї 25, другі 18. Сторонництва позістають більше-менше в незміннїй силї. Замітно лише, що на місце партиї Апонїого повстало католицке сторонництво людове. Катеґория „другі“, що не належать до жадної із головнїйших груп, складає ся тепер із 3 Мадярів, 10 Сасів, 4 Словаків і 1 Серба. Кромі одиніського демократа, є в соймі ще одиніський селянин з Семигорода. — Під взглядом язиковим в §. 1. закона з 1868 року сказано: „Позаяк по мисли політичної єдности народу, державним язиком Угорщини є мадярский, тож позістане він і язиком обрад та й ухвал сойму“. А в §. 29. того закона сказано: „Для Хорватиї, Славонії і Дальматиї, що посїдають окремі териториї і під взглядом політичним становлять окремий нарід, буде основою угорско-хорватска угода, після котрої у спільнім угорско-хорватскім соймі будуть могли промовляти також своїм власним язиком“. Отже лише послам тих територий, що посїдають власне законодавство і правительство, вільно так у спільнім соймі, як і в єго делеґациї користуватись язиком хорватским. На основі таких законних приписів маршалок угорского сойму не міг би допустити промов в соймі в иншім язицї, як лише в мадярскім або хорватскім.

В церемоніяльній сали нової королївскої палати, заміненої на салю засїдань скупштини, відбуло ся оногди, як ми вже зазначили, в присутности міністрів, дипльоматичного збору і достойників державних торжество зложеня королем присяги на нову конституцию. По отворено президентом сенату, то зн. палати панів, спільного засїданя скупштини, удала ся окрема депутация до королївскої пари з запросинами. Прибувшу королївску пару повитано ентузиястичними окликами. — Король відчитав насамперед мову тронову, опісля митрополит Инокентий відобрав від короля присягу на вірність конституциї і на ненарушимість прав народа. — В мові троновій зазначив король, як радо присягає на нову конституцию. Опісля подякував за щире принятє, якого дізнав в часї послїдної подорожи по краю. Дальше схарактеризувала мова тронова відносини до всїх держав і правительств су-

---

22)

СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

(З польского — Клим. Юноши.)

ГЛАВА X,

в котрій бесїда о стрічи Рокити з Васонжком, о бразелєтї з брилянтом і о ріжних родах грибів.

(Дальше.)

Кілька годин пізнїйше виходив Рокита з місточка пішки. Кінь лишив ся у Хасклевого шваґра, а одержані трийцять рублїв мали бути зложені як окуп, за якийсь час спокою.

На тім то часї опирав Рокита великі надії. Гадав о тім, що в спокою заробить, що вимолотить трохи збіжа, продасть корову і споможе ся на купно другого коня.

Так роздумуючи, ішов до свого села, приспішуючи кроку, аби ще перед ночию дійти.

Під „Зеленим лебедем“ пані Малка приймала гостя. Приїхав посесор з Затраченця, герой дня, о котрого маєтку говорено вже голосно в цїлій охрестности.

Хороша господиня повитала єго дуже вічливо.

— Ай, такий гість, такий гість! Я вже давно пана не виділа. Що пан так довго робили в Варшаві.

— А ви сумували?

— Чого я мала сумувати? Може сумувала, може нї....

— Але я хотів би знати.

— Ох, ви все хотїли би за богато знати, ви надто цікаві.

— А ви дуже скриті.

Малка зітхнула і відповіла по хвили:

— Прошу пана, не можна всього говорити, що гадає ся....

— А коли би я дуже, але дуже просив?

— Що вам з того прийде? Чи ви вчера вернули з Варшави?

— Так.

— Дуже за паном допитували ся.

— За мною?

— Ох, цїла околиця лише о вас говорить, о вашім щастю, о вашім маєтку. Говорить і завидує, і як завидує! На мою совість, пан є тепер першою особою в наших сторонах, першим женихом. Всї вітцї, що мають дочки на відданю, допитують ся о пана. Що дивного, атже пан тепер богач є....

Молодий чоловік усьміхнув ся глумливо.

— Певне, — відповів.

— Ой, пане, богатство, то є велике щастє, ми зараз о тім поговоримо. Тимчасом пан певне голодні?

— Дійстно.

— Є щупак. Який щупак! Мало коли може така штука найти ся. Було що видїти.... чудесний кусник риби! Нехай пан позволять до салї, зараз подам. Вино маю знамените, сьвіжий транспорт. Случайний інтерес, куплене при нагоді. Коби наш граф не мешкав за границею, лише тут, в своїх добрах, забрав би то всьо, всьо що до одної фляшки. Він знає ся; єго отець від мого діда все вино купував.

Так прихвалюючи свій товар, оповідаючи о сьвітлій минувшині предків, що торгували з маґнатами, і мали надзвичайні рідкі вина в своїх пивницях, пані Малка порала ся, зносячи тарелї і фляшки.

Молодий чоловік скоро справив ся з снїданєм, і закуривши папіроса, сказав:

— Тепер мусимо полагодити один давний рахунок.

— Дуже добре, але котрий? Атже ви знаєте, що ми маємо неодин рахунок, а навіть правду сказавши, всї наші рахунки досить давні. Але ви знаєте нашу делїкатність, ви знаєте, що ми люди не прикрі і ждемо часу

— Ай, бо ви зараз о рахунках!

— Атже я не зачипала, пан самі....

— Так, але на ті рахунки, о яких ви гадаєте, ще час. Тимчасом хочу полагодити инші....

— Инші? Чи крім ріжних маємо ще й инші?

— Чи ви вже забули, що я попсував бранслєтку?

— Памятаю, — відповіла зітхаючи. — Пан часом любить робити таке жартоване, що не годить ся.... Тоді зробили менї пан шкоду.

— Ей, дурниця! Я дав направити, і бранслєтка виглядає тепер як нова. Подивіть-но ся.

То кажучи, добув з кишенї елєґантну коробочку і отворив єї. На червонім атласї сьвітила ся нова, досить хороша бранслєтка, окрашена кількома каменями. Малка одним

сідних яко правильні і дружні, а Сербія, вірна своїй традициї народної полїтики, старала ся і старає ся удержати симпатию і довіре могучого братного славяньского цісарства та й числила ся з інтересами, які лучать єї з австро-угорскою монархією. Відтак сказано в ній, що мимо руху альбаньского, виміреного против сербского елементу в Старій Сербії, завдяки вічливости султана, зносини між Сербією і Туреччиною все незмінно добрі, а і з Чорногорою они тепер такі, які повинні бути межи державами одноплемінними.

Що-до внутрішної полїтики, указує мова тронова на ощадности, пороблені в буджеті державнім, взиває репрезентацию народу до доповнення і усовершеня армії, а вкінци дякує правительству за єго дотеперішну діяльність.— По промові і присязі вийшла королївска пара із салі, а президент кількома словами замкнув се перше спільне засїданє скупштини.

Нодарі і Сідельник перед судом або обманьства еміґрацийні.

(Дальше.)

В 1897 р. взялись Нодарі при помочи Сідельника вербувати людий до Америки. І знову писали листи до селян в Галичині, що правительство арґентиньске дає еміґрантам ґрунти безплатно, або каже лиш платити собі за уживанє 5 зр. від морґа. Люди кинулись до Арґентини, але замість дістати ґрунти мусїли іти на роботи до плянтаций, а Нодарі і єго спільники наживали з того великих гроший. Щоби ще лїпше затуманити людий, розкинено по Галичині друкований лист ніби то якогось господаря, що вже осів був в Арґентинї, в котрім він розповідає, що кождий, хто приїздить до Бразилії на поселенє, дістає тілько землї, що міг би на ній завести собі десять наших господарств, а незадовго будуть розмежені оселї на 100.000 родин. Наші селяни, звичайно як люди темні, вірили сьвято тому листови, хоч в нім не було анї слова правди. Арґентиньске правительство не лиш не давало ніяких ґрунтів і худоби, але ще й тамошне підсонє було так нездорове і для наших людий шкідливе, що они гинули як мухи. Коли же якомусь еміґрантови з великим трудом удало ся купити якийсь кусень землї і він взяв ся до господарки, то не міг нічого доробити ся, бо весь добуток єго нищили комахи подібні до наших мурашок. — В роках 1896 до 1900 появляли ся також відозви взиваючі селян до еміґрациї до Канади.

Так були би Нодарі і Сідельник ще й дальше вербували наших селян до Америки і нищили їх, як би не то, що власти в Горициї арештували Сільвія Нодарі'го і Сідельника та розвели слїдство против них, котре викрило їх обманьства. Сідельник утїк з арешту, але жандармерия єго зловила і він тепер з своїм „начальником“ відповідає перед судом. Нодарі'го боронить адвокат з Горициї др. Люцатті а Сідельника др. Соляньский (Сумпер). Розправа зі взгляду на головного обжалованого веде ся в італїяньскій мові, при чім яко товмач посередничить дневникар Зиґмунт Скірмунт. Крім того треба ще зі взгляду на сьвідків, говорити ще по німецки, по руски і по польски; з німецкого або руского перекладати на італїяньске, з італїяньского на німецке, руске або польске, так, що цїла розправа іде дуже пиняво а обжалованим дає можність крутити на всї боки.

Сільвіо Нодарі єсть то чоловік середного росту, брунет, з лиця досить хороший, говорить борзо, розкладає руками і кидає ся як актор на сценї; убраний елеґантно в лякерках і рукавичках, не виглядає зовсім на такого, що сидить в арешті. — Сідельник єсть високого росту, білявий, виглядає на чоловіка інтеліґентного (він скінчив німецку ґімназию у Львові); був заручений з донькою брата Нодарі'го, але до подружжя не прийшло. Видко лиш з того, що Сідельник мав у Нодаріх велике значінє і що они уважали єго більше вже за свояка як за спільника.

По відчитаню акту обжалованя, розпочало ся переслуханє. Нодарі запитаний, сказав, що не почуває ся до вини. Він каже, що не був спільником свого брата, лиш комісантом, продавав еміґрантам вино, ковбаси та всілякий харч. Всї інтереси фірми залагоджували урядники і то они писали та підписували листи. (Злодій на злодію їхав і злодієм поганяв! — Ред.). Він лиш часом заступав брата, коли той куди виїхав. Сідельник був урядником, котрий діставав денно 5 лїрів а не був платним „від голови“ еміґрантів. Нодарі розповідав дальше, що коли насилав транспорт еміґрантів на границю, урядники австрийскі давали о тім знати фірмі Нодаріх а їх урядники їхали відбирати еміґрантів. О тім він не знав, що людем, котрі належать до войска, не вільно еміґрувати.

Сідельник казав також, що не почуває ся до вини. Коли вступив до Нодаріх, був певний того, що все веде ся законно, бо видів, що фірма відбирала і відставляла еміґрантів на австрийскі землї. Він уважав Сільвія Нодарі'го завсїгди за шефа фірми. Сільвіо займав ся внутрішними справами: купував білети для еміґрантів, відбирав від них гроші і т. п.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів дня 31 го жовтня 1901.

— **Іменованя.** П. Президент міністрів іменував старшого комісаря повітового Людомила Тшасковского і секретарів Намістництва Меч. Стрільбицкого. Вінк. Добровольского і Юл. Кадия старостами, а комісарів дра Богуслава Амброзевича, Йос. Сьвітальского і Жиґм. Ретінґера секретарями Намістництва. — Міністерство торговлї іменувало провізоричними ад'юнктами будівлї для технічної служби дирекциї почт і телеграфів у Львові: почтового офіцияла укінченого техніка Каз. Дутчиньского, елева будівляного Онофр. Гудза і укінченого техніка Юл. Володисл. Гоствіцкого.

— **Перенесеня.** Дирекция почт і телеграфів у Львові перенесла почтових офіциялів: Йос. Ціпера і Сем. Купчакевича з Тернополя і Тад. Шувальского з Кракова до Львова, а Лейбу Блемера з Тарнобжега до Тернополя і асистента Генр. Фішера з Тернополя до Кракова.

— **З львівского унїверситету.** Лїкар-дентиста др. А. Гоцька мав у суботу габілїтацийний виклад у львівскій хірургічній клінїцї на тему „Вказівки до витаганя зубів після нинїшного стану науки“. По викладї виділ лїкарский рішив одноголосно іменувати єго доцентом дентистики на

поглядом оцінила, що та браселетка три рази більше варта від тої, мов то ушкодженої.

— Що, красна?

— Дуже красна! — шепнула, нахиляючи ся над коробкою, а єї очи заблисли. — Дуже красна! Ви маєте смак! Справдї прекрасна! Але то не моя давна браселетка, то нова...

— Ви пізнали?

— Длячого не мала я пізнати? Де пан поділи тамту?

— Маю при собі.

— Бо видять пан, та дуже красна і елеґантна, тамта не така красна і не така елеґантна, але є для мене богато варта, то памятка по моїй тїтцї.

— То возьміть обі, будете мати дві памятки, по тїтцї і по мнї.

— Дякую, дуже дякую! Я все повідаю, що між великими панами пошукати такого пана як пан.

— Дайте-но руку; золото нїколи так добре не видає ся в коробцї, як на руцї хорошої женщини. Позвольте, я научу вас, як отвирає ся і замикаєсь, бо то замочок новітний, француский.

Похилили ся обоє над столом і молодий чоловік, взявши руку хорошої жидівки, убирав єї в браселету.

Досить довго тревала та робота, молодий чоловік сьміяв ся і жартував, хороша Малка спускала очи і відповідала півслівцями. Почувши кроки надходячого Мойся, взяла скоро руку і сказала:

— Пан зробили менї дуже красний подарунок, дякую панови, а крім подяки маю ще щось для вас.

— Що? — спитав зацікавлений.

— Я богато гадала о вас і хочу вам також дати прекрасний дарунок, пан самі признають, що щось незвичайного.

— Наприклад?

— Я пана трохи оженю.

— Мене?

— Чому нї? Чи ви не молодець і ще який молодець. Чиста перла, правдиве золото!... Чи ви не дістанете жінки, дуже красної, образованої, богатої, з віном? Ой, ой, я сама вам виберу і постараю ся допомогти; тепер саме найлїпший на то час. Всї говорять о вашій спадщинї, о вашім маєтку; хто лиш має дочки, дуже о вас допитує ся... Я радила би користати доки час, доки люди вашого маєтку справдї не порахують.

— Не розумію.

— Прошу пана, нїхто не чує, можемо говорити отверто. Пан навіть не знають, яка я для пана прихильна.

— Чи справдї?

— Так дуже, що ви собі того навіть не можете уявити. Саме тому, що я так вам прихильна, знаю ваші інтереси, не хочу сказати, що так як ви, але о много лїпше від вас... До тої пори ви ледве держали ся при посесиї...

— Ну, не так ледве, як вам здає ся.

— Що ми маємо бавити ся в піжмурки? Хто заплатив послїдну рату за вас? Янкель Вас. Хто велїв єму заплатити? Ви того не знаєте... Може я, а може я ще до того й причинила ся. Пан Янклеви богато винні, Гляцман має у пана також досить, Давид Сливка також; о собі то вже не маю що говорити. А нехай пан почислять ріжні дрібні довжки, рахунки по склепах, то збере ся дуже красних кілька рублів...

Молодий чоловік задумав ся і по хвили сказав:

— Добре умієте рахувати.

Кількож разів пан говорили, що я маю красні очи...

— І нинї можу то само повторити.

— Ну, а що би то були за красні очи, щоби не виділи добре, а всьо, що чоловік видить очима, дасть ся почислити. Нехай-но пан послухають, вже великий час, аби ми поговорили отверто... Пан не будуть гнївати ся?

— Чогож, говоріть.

— Сїла при столї, дуже близько молодця, похилила ся до него і говорила майже шепотом:

— Я добре знаю і пан знають і ще єсть кількох таких людий, що знають, що колиб не спадщина, то пан були би нинї банкрот... Дуже вічливий, елеґантний і приємний банкрот, але... банкрот.

— Дякую за красне слово.

— Нема за що. Наші жиди перестали би давати вам гроші і схотїлиби відобрати то, що перше дали. Пан не мали би звідки віддати, а що би дальше зробило ся — не потребую говорити. Булоби з паном зле.

— Певне; але позаяк моє положенє значно змінило ся....

— Перепрашаю пана—в чім оно змінилося?

— У всім. Атже остаточно спадщина...

— Перепрашаю пана, она вже зміряна, зважена, оцінена, почислена до послїдного гроша. Пан дивують ся, яким способом? Ми маємо свої способи... Нехайно пан уважають: то, що пан дістануть, зробить разом... Зараз обчислимо, кілько то буде?

Відсунула обрус зі стола і взявши кусник крейди, почала числити. При тім обоє похилили ся над столом, так що їх голови майже стикали ся одна з другою.

Нараз в дверех показав своє блїде лице Мойсьо і грізно крикнув:

— Малка!

Обурена до найвисшої степени хороша купчиха зірвала ся і як фуркало вибігла, обкидаючи чоловіка градом не конче красних слів; відтак пхнула єго в двері і порадила, аби собі ішов на прохід, а їй не перешкаджав у важних справах.

— Перепрашаю пана дуже — сказала, вернувши — перепрашаю. Муж мав до мене пильний інтерес; а зараз єго залагодила. Він

львівскім університеті і просити міністерство просьвіти о затверджене тої ухвали.

— **Нову приватну ґімназию** засновано в Законанім коштом тамошної громади. Управу ґімназиї обняв вислужений професор ґімназиї п. Сьвідерский.

— **Курс науки дяківства** і нотного сьпіву відкриває з днем 1 падолиста с. р. в Станиславові Ігнатий Полотнюк, управитель катедрального хору. Вимагає ся гарного голосу і доброго музикального слуху. Зголошувати ся можна лично або письменно.

— **Зелїзниця Львів-Винники.** Оногдї відбула ся нарада делеґатів м. Львова, краєвого видїлу і товариства, що займає ся будовою зелїзниці Львів-Винники. Предметом нарад був вибір місця під будову двірця. По наочних оглядинах шляху межи Зеленою улицею а личаківскою рогачкою порішено, аби дворець зелїзниці станув недалеко личаківскої рогачки.

— **З Тернополя.** Видїл „Рускої Бурси" в Тернополи подає до відомости, що загальні збори членів товариства відбудуть ся дня 6 падолиста 1901 р. о $2^1/_2$ год. з полудня в комнатах „Рускої Бесїди" із звичайним порядком дневним — *Юліян Левицкий*, секретар.

— **Маґістрат міста Львова** задля невигасаючої скаженини, заострив видані приписи для псів. Від тепер кождий пес, щоби вільно єму було бігати улицею, мусить мати густу сітку на писку. Пса з таким намордником, що через него може зачепити зубом і укусити, буде ся ловити і сейчас убивати, а єго властителя потягне маґістрат до карно-судової відвічальности.

— **Нещаслива пригода.** З Золочева доносять нам: Дня 25 жовтня с. р. жид з Поморян Шмуль Цукеркандель, котив так неосторожно бочку з нафтою, що она єго привалила і убила на місци. Нещасливий лишив жінку і одну дитину.

— **Велика крадїж марок.** В Чікаґо невислїджені доси злодїї украли в тамошнім урядї почтовім за 600.000 корон марок почтових. Зухвалість, з якою злодїї взяли ся до сеї крадежи, викликала загальне диво. Комната, де суть зложені марки почтові, єсть не лиш добре замкнена і має грубі мури, але й поміст в нїй єсть із сталевих плит, знак, що здавало би ся, як би до тої комнати не можна добути ся зпід споду. Злочинцї підкопали ся під ту комнату, провертїли сталевий поміст і так дістали ся до середини. Але марки зложені там цїлими аркушами творили так велику масу, що годї єї було нести і можна було забрати хиба лиш возом. Єсть отже здогад, що злодїї підкопавшись під почту заїхали возом перед підкіп і виносили звідтам марки та складали на віз. Здаєсь, що они первістно хотїли підкопати ся під комнату, де знаходились великі гроші готівкою і запас марок на кількасот тисячів долярів. Що то була за робота, можна змїркувати із слїдуючого: Плити сталеві, котрими єсть вкритий поміст в згаданій комнатї, суть на цаль грубі. Щоби в такій плитї зробити отвір, котрим міг би чоловік влїзти, мусїли они вертїти аж 97 дїр одна коло другої. Все було так добре приготовлене і робота вела ся так тихенько, що люди, котрі були занятї роботою дуже близенько тої комнати, нїчого не видїли анї не чули. Ну, добре; украли, то украли; але де они подїли таку масу марок? Чей же комусь повинно було впасти в очи, що хтось продає марки у великій скількости не маючи до того права. Але в Америцї все можливо.

— **Упертий пяниця.** До загального шпиталя у Львові зголосив ся жебрак Грицько Вдович і домагав ся, аби єго там приймили. Однако лїкарі не могли найти у него нїякої иншої недуги, крім пияньства і відказали єму принятя. То так розлютило старого пяницю, що почав виправляти бучу в шпитали і треба було аж помочи полїциї, аби єго звідтам вивести. Вдовича відослано відтак до арешту.

Господарство, промисл і торговля.

— **Стан жнив.** Справоздане міністерства рільництва зі стану жнив і засївів до 15 жовтня представляє ся так: До перших днїв с. р. було дуже тепло і сухо, а наслїдки посухи відбили ся також на станї засївів в Галичинї. Коло 5 жовтня погода змінила ся і постуженїло. — Збір кукурузи переважно добрий. Збір в Тироли і Каринтиї та в околицях Красу випав по части вдоволяючо. В инших краях збір гречки добрий. Збір бараболї майже всюда добрий, а денеде прим. в Чехії навіть знаменитий. Конюшина виплатила ся сего року. Управа цукрових бураків у всхідних провінциях що-до якости оплатила ся; впрочім ще не всюда викопано бураки. Збір бураків, призначених на пашу, був менше вдоволяючий. Капуста в Галичинї і в Австриї горішній переважно не зародила. Виноград сего року не оплатив ся так як давнїйше. Садовина в деяких краях не зародила. — Озимина є в добрім станї і розвиває ся гарно. Засїви вже всюда покінчені.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 31 жовтня. Міністри Сель і Люкач приїдуть тут в слїдуючім тиждни в справі переговорів що до автономічної тарифи митової.

Брукселя 31 жовтня. Наспіла тут вість, що командант Бурів Деларей побив полки анґлїйскі під командою ґен. Метуена і забрав 4 пушки і всю муніцию; 150 Анґлїйцїв мало згинути. (Ту вість потверджує дуже оглядно і ґен. Кічепер в своїх депешах до Льондону; про пушки не згадує нїчого, але каже, що Бури забрали богато анґлїйских возів. *Ред.*

Льондон 31 жовтня. До Times доносять з Константинополя, що амбасадор турецкий в Петербурзї повідомив Порту, що прилучене Крети до Грециї єсть справою неминучою.

Гонґконґ 31 жовтня. Приїхав тут кн. Цун вертаючи з своєї подорожи до Берлина.

Курс львівский.

Дня 30-ого жовтня 1901.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	525·—	535·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	380·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	518·—	528·—
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	420·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	89·30	90·—
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. $4^1/_2$%	97·10	97·80
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв.	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4%	93·30	93·70
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ лїт.	93·20	93·90
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	90·10	90·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·10	96·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·—	101·70
„ „ „ „ $4^1/_2$%	98·50	99·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·60	93·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·30	88·
IV. Льоси.		
Міста Кракова	75·—	80·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Курс віденьский:		
Австр. черв. хреста	46·—	49·—
Угорск. черв. хреста	23·50	25·—
Іт. черв. хрес. 25 фр.	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К.	55·—	60·—
Базиліка 10 К	15·60	16·60
Joszif 4 К.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·17	11·35
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·—	117·50
Доляр америк.	4·80	5·—

добрий чоловік, але трохи нудний. Ну, нехай єго там! Зачнїм той рахунок на ново.

Молодий чоловік з зачудованєм слухав, як вичисляла всї єго довги, більші і дрібнїйші, до гроша і порівнала їх суму з сумою спадщини.

— Правда, що так є, як я числю? — спитала скінчивши рахунок.

— Я гадав, що трохи більше...

— Нехай менї пан вірять, що нї; то добрі рахмайстри рахували; могли помилити ся нехай о сто, о двіста рублїв, але не о більше; я за них ручу, як сама за себе. Як схочете заплатити свої довги, то не вистане вам гроший, а кождий буде упоминати ся, будуть вам робити прикрости; але ми обдумали для вас спосіб. Ай, кілько я при тім напрацювала ся. Тут була на пана цїла комісия, а скінчило ся на тім, що ми постановили пана оженити. То є одинока апеляция ваших інтересів і як того не зробите, то може бути зле.... Але пан послухають доброї ради. Пан оженять ся, я вам приказую.

— Ну, добре, але з ким?

— З дуже красною панною.

— Знаю єї?

— Чому нї? Сусїдка, старша дочка пана Борецкого з Березівки. Може не красна?

— Нїчого собі...

— Лише тілько? На моє око она прекрасна, а яка делїкатна, яка образована і богата! Пан Борецкий має гроші.

— Так кажуть....

— Ми знаємо; впрочім не велика штука знати; єго дохід великий, а видатки малі, він заки видасть гріш, то насамперед десять разів єго огляне. Такий чоловік має все відложені гроші. Він не признає ся до маєтку, нарікає на тяжкі часи, але всї богаті люблять нарікати. Такий їх звичай. Я для пана неба би прихилила, ми всї вам прихильні — тому й розголосили, що на пана припав великий маєток. Той голос пішов по цїлій околици і до Березівки також найшов дорогу. Пан Борецкий певне злакомить ся: лише нехай пан кують зелїзо доки горяче, нехай пан не зволїкають. Доки про вас говорять, треба користати з часу і їхати до Березівки.

— Ей, панї Малко — відповів молодий чоловік — відкладати, чи не відкладати, то всьо одно.

— Як всьо одно?

— Менї здаєть ся, що хоч би я навіть не мав нїякої спадщини, то Борецкий все таки дав би менї дочку.

— Прошу пана, я не знаю. Може дав би, а може нї; але скорше нї.

— А він-же який маґнат? Чи лїпший від мене? Такий посесор як і я, не має чим гордити ся, а що єму трохи лїпше веде ся, то ще не причина, аби гордив мною. Вправдї я не маю маєтку, але моя особа чей щось варта.

— Ой, ой і як. Особа варта, як я цїню....

— Кілько?

— Богато. Панна, що за пана вийде, може бути дуже вдоволена, дуже щаслива, може гордити ся, що має такого хорошого мужа, лише...

— Що лише?

— Лише є одна ріжниця. Панни мають инакше в голові, а батьки инакше. Такі люди, як пан Борецкий, то старосьвітскі люди, они мають свої примхи, не дивлять ся на вроду, не знають ся на елеґантности, они хотять лиш гроший, маєтку. Тут пан Борецкий може показати примху; але коли пущено поголоску о вашім богатстві, то не буде вередувати. Я пана заасекурувала від примх — я! Надїю ся по вашім делїкатнім розумі, що послухаєте доброї ради і що не будете відкладати.

— Попробую.

— Треба, їй Богу треба. Я вам в тім буду помагати, ми всї вам поможемо.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові

при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Йосифа Терлєй і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC" по дуже приступних цінах.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю
Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини. **Доставці Двора царско-российского.**

Надворні доставці кор. Вел. королїв: Греції, Швеції і Норвегії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,	**Grand prix** найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.	**Золотий медаль** найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Ціни в коропах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупні за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне почате *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при криниці з Самаританкою *Караччі'ого* величини 37 1/2×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Ґвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского,** Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, нове.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель французкий).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).